

Тъкмо на време пристигатъ. Господжитѣ наизлѣзли следъ пладненската си почивка, сж изпълнили както мегдана, така и пжтя, който минува презъ лѣтовището. — Малини, малини! — завикватъ децата. Тукъ госпожи спиратъ една малинарка, тамъ друга. Една възрастна госпожа, която води малкото си внуче за ржка, спира Цвѣтанка. — Я чакай, момиченце. Твоитѣ кошнички сж малки, тамамъ като за насъ. По колко искашъ? Цвѣтанка помѣри да каже 15, па се стѣсни и: — 12 лева, рече малко свѣяливо. — 12, е добре. И тя повеле Цвѣтанка къмъ тѣхната вила. — Какъ те викатъ? — попита я възрастната госпожа, като я гледаше съ едно умиление. Цвѣтанка каза името си. — Малка си още, мари Цвѣтанке, пкъ и ти си тръгнала за малини. — Трѣбва да припомогна въ кжщи. — Хубаво, хубаво, много хубаво. Стигнаха въ вилата. Претеглиха малинитѣ. Излѣзоха четири кила и нѣщо. Старата госпожа извади и ѣ даде петдесетъ лева! — Скрий ги добре, Цвѣтанке. Па да ги дадешъ дома майци си. И кога идешъ пакъ за малини, да ги донесешъ право у насъ. Цвѣтанка цѣлуна ржка на старата госпожа, скри паритѣ и съ праздни кошници въ ржка бързо се затича презъ лѣтовището къмъ село. Тя се не знаеше, где е отъ радостъ. Толкова пари никога не бѣше виждала въ джеба си. И когато влизаше въ кжщи, отдалечъ още завика: Мамо, мамо, петдесетъ лева, цѣли петдесетъ лева ми дадоха за малинитѣ! — Белки толкова много! — Толкова. Ето ги. И тя подаде майци си паритѣ. — Като ида десетъ пжти и донеса по петдесетъ лева... — Може и да не идешъ десетъ пжти, па може по-нататкъ и по-евтини да станатъ, ама все ще се събере доста нѣщо. — Не, десетъ пжти ще ида, па и повече, та да събера най-малко петстотинъ лева. — Само здраве да ти дава дѣдо Господъ, майка. — Ами какво ще ги правимъ тия пари, мамо? — Ехъ, какво ще ги правимъ. Като се събератъ, ще видимъ тогава. Ще си купимъ